

Trước giờ có khi nào anh nhắc về chuyện này đâu sao hôm nay lại thắc mắc? Lúc cô nói mình là bạn thân của Trương Nhược Vũ anh cũng đâu có tò mò.

Nhược Vũ sợ mình nói hớ điều gì nên tìm cách lảng tránh.

-Em có đau buồn chứ, tại lúc đó anh không để ý nên anh không thấy thôi, anh còn tới công ty mà phải không, chúng ta về thôi.

Nhược Vũ ngồi xuống thu gom lại đồ cúng, đây là thói quen của cô mỗi lần tới đây.

Có đau xót nào hơn khi người thân của mình ở đây nhưng mỗi lần muốn tới thăm đều sợ người nhà họ Triệu nhìn thấy.

Sao hôm nay vẫn là nét mặt đó, ánh mắt đó nhưng chợt cảm thấy cô hoàn toàn xa lạ, Lâm Nhất Phàm biết mình bị ảnh hưởng bởi 6 chữ “di vật của Châu Nhược Vũ” kia nhưng sau khi xâu chuỗi kỹ càng mọi thứ thì mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Lâm Nhất Phàm đưa mắt nhìn di ảnh của Trương Nhược Vũ không nhìn được nữa chậm rãi lên tiếng.

-Nhược Vũ... rốt cuộc em là ai vậy?

Nhược Vũ giật mình động tác tay ngưng lại, hôm nay Lâm Nhất Phàm cứ hỏi những câu rất lạ, anh hỏi cô là ai, có phải anh đã nghi ngờ điều gì rồi không? Cô đứng lên quay đầu nhìn anh, trong mắt mang theo bao nhiêu khó hiểu.

-Anh hỏi vậy là sao?

-Di vật của Châu Nhược Vũ, hôm qua anh đã tìm thấy nó ở đây.

Vừa nói Lâm Nhất Phàm vừa chỉ vào hộc đựng tro cốt, Nhược Vũ đứng tim nhìn theo, làm sao anh biết cô đặt di vật của Châu Nhược Vũ trong đó mà tìm? Cô muốn chối nhưng nếu anh đã hỏi thì có lẽ anh đã biết gì rồi.

Để chắc chắn Nhược Vũ mở ra kiểm tra thử quả nhiên không còn thấy đâu nữa.

Nhược Vũ siết chặt nắm tay, không biết phải đối mặt với anh như thế nào.

Lâm Nhất Phàm vẫn đợi cô trả lời, hôm nay cô không thoát được nữa.

Nhược Vũ từ từ ngẩng mặt lên nhìn Lâm Nhất Phàm, trong mắt anh toàn là mong đợi, đợi cô cho anh một lời giải thích, đã đến lúc phải nói thật rồi, chỉ là cô không nghĩ lại nhanh như thế này thôi.

Nhược Vũ hít một hơi thật sâu nhìn vào đôi mắt đen lay láy của Lâm Nhất Phàm nói rành mạch từng chữ.

-Nhất Phàm, lần trước em làm anh sốc một lần, hôm nay em lại găm vào trái tim anh thêm một nhát dao nữa.

Anh đã từng nghe chuyện trọng sinh chỉ có trong tiểu thuyết chưa, em chính là minh chứng cho câu chuyện khó tin đó.

Lâm Nhất Phàm nhíu chặt mi tâm, hai hàng mày dính sát vào nhau, cô đang nói cái gì vậy, trọng sinh là gì?

Nhược Vũ mím môi nhìn khuôn mặt khó tin của Lâm Nhất Phàm, không biết đau thương từ đâu kéo đến làm mắt cô ửng đỏ.

Nhược Vũ bước tới trước mộ của mình chỉ vào di ảnh ở trên đó nghẹn ngào nói.

-Đây chính là em.

Cô càng nói đầu óc Lâm Nhất Phàm càng loạn, hấn lớn tiếng quát cô.

-Em đang nói cái gì vậy, đây là nơi của người đã khuất.

Nhược Vũ bật cười, một giọt nước mắt rơi xuống.

-Thì em cũng đã một lần khuất bóng, em còn đứng ở đây bằng hình hài này, bằng trái tim nóng này đều là Châu Nhược Vũ cho em mượn.

Em...chính là Trương Nhược Vũ.

Lâm Nhất Phàm ôm đầu, cả cơ thể trở nên đau nhức, khí quản như bị nghẽn lại hít thở không thông, cái gì mà trọng sinh, cái gì mà Trương Nhược Vũ, cô đang nói cái gì vậy?

Nhược Vũ nhìn Lâm Nhất Phàm khó khăn đứng vững, cô muốn đỡ nhưng không dám lại gần, không biết là anh có chấp nhận nỗi cú sốc này không.

-Nhất Phàm, em xin lỗi vì đã không nói sớm cho anh biết nhưng em cũng có cái khó của em.

Thật ra ban đầu em lấy anh là vì để trả thù Lâm Khải Trạch, em đã tính toán rất nhiều kể cả tính chuyện ly hôn nhưng điều ngoài dự định của em chính là đã lỡ yêu anh.

Anh có thể mắng em, có thể trách em....

-Đừng nói nữa...

Lâm Nhất Phàm ngồi xồm xuống, hai tay ôm đầu đầy mệt mỏi, cô không phải mê sảng, nếu cô nói mình là Trương Nhược Vũ thì có thể lý giải tại sao trong ngôi mộ này lại có di vật của Châu Nhược Vũ nhưng điều đó cũng có nghĩa nếu cô không bị Lâm Khải Trạch hại [hết thì cô chính là chị dâu của hắn, điều phi lí này làm sao là sự thật được.

Lâm Nhất Phàm không nhìn Nhược Vũ, không có cách nào để đối mặt với cô được, hắn nhìn hàng dương dài ở đằng trước trầm mặc hỏi.

-Em nói em là Trương Nhược Vũ vậy thì Châu Nhược Vũ đâu rồi?

-Cô ấy [hết rồi, là uống thuốc tự tử, chỉ một mình em biết sự ra đi của cô ấy mà thôi.

Một ngày sau khi em bị Lâm Khải Trạch hại [hết, em đã trọng sinh vào thân xác của Châu Nhược Vũ, em đã lợi dụng thân xác này kết hôn với anh để trả thù Lâm Khải Trạch.

Châu Nhược Vũ [hết không trống, không kèn không người đưa tiễn, lặng lẽ ra đi nhưng không ai biết sự mất tích của mình.

Cô đáng thương, cô ấy còn đáng thương hơn vạn lần.

Nếu cô ấy còn sống có lẽ sự nuông chiều mà Lâm Nhất Phàm dành cho vợ của mình, người hưởng sẽ là cô ấy.

Châu Nhược Vũ [hết rồi, người tồn tại trong thân xác của cô ấy là Trương Nhược Vũ, chuyện quái quỷ gì vậy? Bao lâu nay hắn định ninh cho rằng vợ của mình là tiểu thư nhà họ Châu,

không ngờ hắn ôm thân xác của Châu Nhược Vũ nhưng linh hồn bên trong lại là Trương Nhược Vũ, chẳng trách sao cô so với lời đồn không hề giống nhau, cũng giải đáp được tại sao cô ấy lại biết Trương Nhược Vũ [hết như thế nào.

Lâm Nhất Phàm thấy mình hồ đồ trong phút chốc, sự việc bất ngờ quá, hắn không biết làm sao để đối mặt, cô gái đứng đó là người con gái hắn luôn chê là người phụ nữ nhu nhược, là người phụ nữ yêu Lâm Khải Trạch những năm tháng thanh xuân rồi bị giết đến không nhận dạng được hình hài.

Càng nghĩ càng mơ hồ, càng thấy không thật.

Lâm Nhất Phàm không hỏi gì nữa, bởi không biết hỏi gì nữa, hắn đứng lên lảng lạng đi ra xe cũng không gọi Nhược Vũ, cô đứng phía sau nhìn, nước mắt chảy dài xuống má.

Lâm Nhất Phàm, có phải anh kinh tởm con người của em lắm không, em là người biết rõ nhất bản thân mình là ai nhưng vẫn dùng thân xác này lên giường cùng anh, nhận sự yêu thương và bao dung của anh.

Lâu nay em đứng trước mặt anh là dáng hình, là nhan sắc trời cho của Châu Nhược Vũ, nếu như em là Trương Nhược Vũ bằng xương bằng thịt thì liệu anh có yêu em?

Nhược Vũ bước theo Lâm Nhất Phàm ra xe, cô ngồi ở ghế sau tránh cho anh khó chịu, Lâm Nhất Phàm đưa cô về Lâm gia rồi lái xe đi thẳng tới Lâm Thị, hôm nay cuộc họp hội đồng cổ đông sẽ diễn ra, hôm nay Lâm lão gia cũng sẽ trở về để trị tội Lâm Khải Trạch.

Lâm Nhất Phàm không nhìn cô lấy một lần, Nhược Vũ thấy một sự mất mát cực kỳ lớn dâng lên trong tim mình, sau hôm nay cô và anh có còn được như ngày hôm qua, cô có còn anh nữa hay không?